

neprávem. Žalobce jako majitel, vydavatel a odpovědný redaktor časopisu H. byl povinen, by před uveřejněním »Zasláno«, sepsaného žalovaným, použil náležité pozornosti a, kdyby se jeho obsah přičil zákonu, odmítl jeho uveřejnění. Zanedbání této povinné péče zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 6 zák. č. 124/24. Smlouvou tvrzenou v žalobě, že žalobce uveřejní »Zasláno«, když žalovaný ponese všechny následky případného soudního sporu, zejména následky finanční, bylo žalobci přislíbeno určité plnění za to, že nebude dbáti předpisu § 6 tiskového zákona, tedy za to, že se dopustí trestného činu. Taková smlouva se přičí dobrým mravům a je nicotná podle § 879 obč. zák.

Čís. 13959.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Ustanovením druhého odstavce čl. VIII. zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 2 sb. z. a n. na rok 1920, byl změněn dosavadní předpis § 130, odstavec první, služ. řádu z roku 1898 a příslušná změna byla provedena úpravou nyní platného § 115 odst. 1 a 2 služ. řádu v doslovu z roku 1926.

Zaměstnanec může býti dán do výslužby z úřadní moci, je-li neschopen ke službě a je-li vyloučeno, že opět nabude schopnosti ke službě. Zaměstnancova souhlasu není třeba.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv I 1954/34.)

Žalobce, dílenský čsl. státních drah, byl dán dnem 1. listopadu 1932 do trvalé výslužby. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu (železniční správě), by bylo zjištěno, že výnos ministerstva železnic ze dne 30. prosince 1932, pokud jím byl potvrzen výměr ředitelství státních drah v Praze ze dne 6. září 1932, je v tom směru, že se žalobce dává do výslužby dnem 1. listopadu 1932, neplatný, a by žalovaný byl uznán povinným převést žalobce za dobu od 1. listopadu 1932 do 31. března 1933 do stavu aktivních dílenských čsl. státních drah, s tím, že žalobce může býti dán do výslužby jen dnem 1. dubna 1933. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není sporné, že žalobce byl dán do trvalé výslužby dnem 1. listopadu 1932, a podle té doby jest posuzovati rozhodnou otázku, zda jeho přeložení do trvalé výslužby z úřadu se stalo důvodně. V druhém odstavci čl. VIII. zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 2 sb. z. a n. z roku 1920 bylo ustanoveno, že pro členy pensijního (provisijního) ústavu státních drah platí § 79 zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z. (slu-

žební pragmatiky), pokud se v něm stanoví, že zaměstnanec má právo žádati, by byl dán na trvalý odpočinek, jenom když jest trvale nezpůsobilý služby nebo když překročil 60. rok věku. Tímto zákonným ustanovením byl změněn dosavadní předpis § 130 odst. 1 služebního řádu z roku 1898 a příslušná změna byla provedena úpravou nyní platného § 115 odst. (1) a (2) služebního řádu v doslovu z roku 1926 (přil. 2). V § 130 odst. 2 a) služebního řádu z roku 1898 bylo dále ustanoveno, že úředník, podúředník a zřízenec může býti dán z moci úřední na trvalý odpočinek, jsou-li splněny předpoklady, aby byl dán na trvalý odpočinek na vlastní žádost. Bylo-li na základě čl. VIII. odst. 2 zákona čis. 2 sb. z. a n. z roku 1920 novou úpravou § 115 odst. 1 služebního řádu (přil. 2) stanoveno, že zaměstnanec má nárok, aby byl dán na trvalý odpočinek i tehdy, je-li neschopen ke službě a je-li vyloučeno, že opět nabude schopnosti ke službě, vyplývá z toho, že za těchto předpokladů může býti dán na odpočinek i z moci úřední. Nová úprava § 115 odst. 3 a) služebního řádu v doslovu nyní platném jest tedy v souladu s čl. VIII. zákona čis. 2 sb. z. a n. z roku 1920 a s dřívějším ustanovením § 130 odst. 2 a) služebního řádu z roku 1898. Žalobcova souhlasu ve smyslu § 4 služebního řádu nebylo v tomto směru potřeba, neboť nejde o porušení žádného ze zaručených práv, uvedených v § 40 služebního řádu. Podle výměru ředitelství státních drah v Praze ze dne 6. září 1932 čis. 6082-I. byl žalobce přeložen z moci úřední do trvalé výslužby jen z důvodu uvedeného v § 115 odst. 3 a) služebního řádu, nikoli z důvodu podle § 115 odst. 3 c) služebního řádu, takže jest rozhodné jen, zda žalobce byl v době přeložení do trvalé výslužby neschopen ke službě a zda bylo vyloučeno, že opět nabude schopnosti ke službě. Nezáleží na tom, že přeložení do trvalé výslužby se stalo před uplynutím t. zv. nemocenského roku, a nemají významu dovolatelovy vývody činěné z toho, že neuplynul ještě celý rok jeho nemoci. Vždyť neschopnost ke službě podle § 115 odst. 3 a) služ. řádu jest vlastností (stavem) rázu trvalého a není totožná s okolností, že zaměstnanec — třeba i ke službě jinak schopný — byl od výkonu služby nepřetržitě po celý rok zdržen nemocí. Skutečnost, že zaměstnanec byl po celý rok zdržen nemocí od výkonu služby, tvoří sama o sobě jiný důvod pro přeložení do výslužby z moci úřední, a to do výslužby dočasné, lze-li očekávat, že zaměstnanec opět nabude způsobilosti ke službě (§ 116 b) služ. řádu), nebo do výslužby trvalé, nelze-li se nadíti, že by mohl opět nastoupiti službu (§ 115 odst. 3 c) služ. řádu). Při posuzování žalobního nároku co do jeho důvodnosti nelze proto přihlížeti v tomto případě k ustanovení § 56 služebního řádu, jenž se vztahuje jen na zaměstnance nemocné (§ 55 odst. 1 služ. řádu), nikoliv na zaměstnance ke službě vůbec a trvale neschopné. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobce jest trvale neschopen ke službě, takže jest vyloučeno, že opět nabude schopnosti ke službě. Z toho plyne, že u žalobce byly splněny předpoklady stanovené v § 115 odst. 3 a) služebního řádu a ze proto železniční správa byla oprávněna dáti jej do trvalé výslužby z moci úřední dnem 1. listopadu 1932.